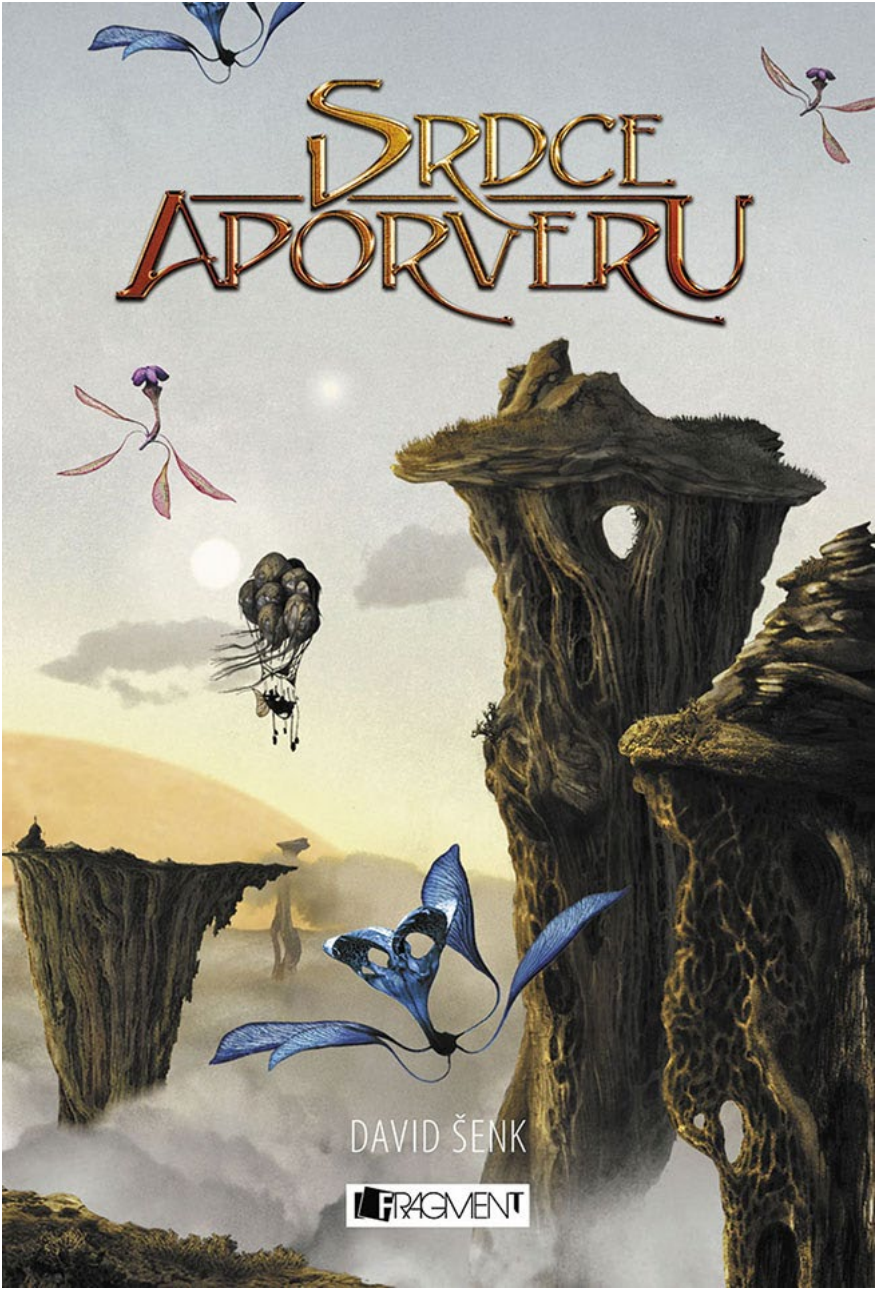

SRDCE APORVERU

DAVID ŠENK

FRAGMENT

Srdce Aporveru

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

David Šenk
Srdce Aporveru
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

SRDCE A PORVĚRU

DAVID ŠENK

 FRAGMENT

Ivč, Aniko a Alexandrovi

Knih první

Werfall

„Rolane! Rolane!“ ozvalo se zpoza plotu a na dvorek vběhl uříčený kluk. Měl rozpálené tváře, byl umazaný a rozcuchaný. „Rolane, kde jsi?“ V jeho hlase byl cítit strach a zděšení. Zastavil se ve dveřích malého domku, opřel se o zeď a zhluboka oddechoval.

„Co se děje?“ V okně se objevila blondatá hlava mladíka, který byl jen o pár let starší než zadýchaný chlapec na zápraží. „Proč tak vyvádíš, Svotte?“

„Irvén,“ zajíkl se kluk. „Zbortil se s ní most. Visí na *takhle* hubeném úponku hadisplavu,“ řekl a šermoval přitom rukama.

Rolan se zamračil. „Co je to za hlouposti?“ mávl rukou. „Nemám na vaše šprýmy náladu,“ zavrčel a zmizel uvnitř.

„Rolane, prosím!“ zaúpěl Svott. Vběhl do domku, rozrazil dveře do dílny, chytil staršího bratra za ruku a táhl ho ven.

Rolan vzdoroval jen okamžik, než pochopil, že se opravdu děje něco neblahého. Zprvu ho musel Svott pobízet ke spěchu, ale jak se po vyšlapané cestičce blížili k okraji sloupu,

přidával Rolan do kroku, až nakonec běžel jako o závod a nechal malého Svotta daleko za sebou.

Když doběhl na okraj, nevěřil svým očím. Byl to přelud, nebo mámení smyslů? Tři slunce dnes stála vysoko na obloze, ale nebylo takové vedro, aby z toho přece začal blouznit! Zatřepal hlavou, ale to, co zprvu považoval za šprým, se ukázalo být neuvěřitelnou skutečností. Zastavil se asi na jednu délku stínu od okraje sloupu a s otevřenou pusou zíral před sebe. Most, který od nepaměti spojoval Werfall a Vizurk, byl tentam.

„Rychle,“ zatahal ho za ruku Svott, který ho mezitím doběhl.

Rolan si klekl na kolena a naklonil se přes okraj jejich sloupu života. Zadíval se do hlubiny pod sebou. Asi deset stínů pod ním visela Irven na hubeném úponku sykony, která se již začínala pod vlivem nečekané zátěže odlepovat od stěny sloupu.

„Co budeme dělat?“ vyhrkl Svott. „Už se dlouho neudrží!“

Rolan ještě chvíli nevěřičně zíral dolů, omámený pohledem na ubíhající mračna pod nohama své maličké sestřičky, pak se zvedl a obrátil se zpátky k osadě. O kousek dál rostla stará plevelnatka.

„Pomoz mi,“ pobídl Svotta a začal sykoně otrhávat přezrálé šlahouny. Lepily se a omotávaly ho, snažily se mu svázat nohy, ale on byl příliš zkušený na to, aby uspěly. Svott chtěl bratrovi pomoci, ale nakonec se do plevelnatky zamotal tak dokonale, že se Rolan nahlas rozesmál. Plesknul sykonu přes obliznu a Svott spadl s tlumeným žuchnutím na zem.

Rolan upletl ze šlahounů provaz a spustil ho přes okraj sloupu.

„Irven,“ zavolal na sestru. Pomalu zaklonila hlavu. Měla uplakané oči, ale pokusila se na Rolana usmát. „Chyť se lana, vytáhneme tě se Svottem nahoru.“

Od osady se po cestě blížil hlouček lidí.

„Co se tu stalo?“ zeptal se košíkář Tovan. „Kam se poděl most?“

Svott s Rolanem mezitím vytáhli Irven nahoru. Třásla se vyčerpáním, slzy jí na tvářích už uschly, ale oči měla červené jako slunce za úsvitu. Rolan ji vzal do náruče a zatočil se s ní dokola. Ještě párkrát zavzlykala, ale pak už se jen ušklíbla a položila mu hlavu na rameno.

„Chátro nezvedená,“ láteřil strýc Persen, točil si prstem knír a roztržitě přezvykoval semínka ševelínu.

„Nic jsme neprovedli,“ bránil se Svott. „Most se nám propadl pod nohama, když jsme se vraceli s Irven z Vizurku. Já jsem stačil přeskočit...“

„Sami tam nemáte co pohledávat,“ řekl rozhodně strýc Persen.

Na Vizurku se výborně dařilo krasořítkám, zvláštnímu druhu sykon. Lidé z nich mleli mouku, sloužily jako hlavní přísada při výrobě mýdla, léčivých mastiček a nápojů. Dokonce se z nich vyráběly i některé zvláštní přípravky, oblíbené u aporverských žen. Tím, že teď neměl přístup na sousední sloup života, byl Werfall připraven nejen o důležitý zdroj potravy, ale také o obchodní výhodu, které se těšil již několik generací.

„Kdo to kdy slyšel, aby se zbortil most?“ zabručel Tovan. Z hloučku se ozvalo mumlavé přitakání, ale všichni se opatrně natahovali přes okraj a nedůvěřivě pomrkávali po Rolanovi

a jeho sourozencích, jako by se nemohli rozhodnout, komu přičíst vinu.

Rolan pomaličku postavil Irven na zem a pohladil ji ještě jednou po vlasech. Pak si zastínil oči dlaní a zadíval se proti slunci na protější sloup života. Tyčil se o dobrých dvacet délek stínu výš než Werfall, jeho horní část byla však menší a zubatá, jakoby okousaná dravými sykonami. Část mostu ještě trčela z Vizurku do vzduchu, jako výstražné gesto kárající ruky, ale na jejich straně po něm nezbylo vůbec nic. Rolan poklekl a začal si prohlížet místo, kde se most s jejich sloupem spojoval. Dotkl se země, pak si přivoněl k prstům. Ucítil zvláštní aromatickou vůni, nasládlou a trochu štiplavou.

Za jeho zády se lidé začali dohadovat o tom, co by se mělo udělat. Někteří navrhovali postavit most umělý, ale starší z nich je od toho zrazovali a tvrdili, že most vyroste znovu sám, stačí jen pravidelně zalévat místo, kde původně stál.

„Musíme tady zasadit plevelnatku,“ řekl nahlas strýc Per-sen. „Ta jediná dokáže přerůst až na druhý břeh.“

„Hadisplav je vhodnější,“ namítal kdosi a mával odmítavě rukama.

Z osady přišli další lidé a zapojili se do debaty. Po chvíli kdosi přinesl košík s jídlem a nějaké pití, a když všechna tři aporverská slunce pobledla a svět zahalila temnota, nakrmili svítící sykony a rokovali dál. Pád mostu byl tou nejzvláštnější událostí, kterou na Werfallu kdo pamatoval od doby náletů divokých sykon.

Rolan odvedl své sourozence domů ještě před soumrakem a uložil je ke spánku. Irven se ho křečovitě držela, i když se už propadla do země snů. Rolan se musel z jejího objetí přímo

vytrhnout. Bylo toho na ni moc. S nedávnou smrtí rodičů se ještě nedokázala vyrovnat a neustále se vracela na Dravčí štít, odkud pohřební sykony odnesly otce do nebe. Svott byl přece jen starší a ztrátu rodičů snášel o trochu lépe, i když se Rolan obával, že jeho bratr v sobě skrývá spoustu smutku a brání mu dostat se na povrch.

Rolan se pak vrátil na okraj sloupu. Zadumaně pozoroval temnou siluetu Vizurku a okolní hovor téměř nevnímal. Noc byla teplá, tu a tam si přihnul z kalíšku silného ševelfínového odvaru.

„Můj děd tenkrát přišel o oko,“ zavzpomínal Tovan. „Bylo to právě během sklizně na Vizurku, když se na něj sesypaly divoké sykony. Povalily ho a začaly ho omotávat, jako by byl nebožtík a chystal se do nebe. Volal o pomoc, ale zacpaly mu ústa a ovinuly krk. Bránil se ze všech sil, nebylo mu to však nic platné. Byl si jistý, že je s ním konec. Měl zakryté oči, nemohl dýchat, nemohl hýbat rukama ani nohama. Najednou sevření trochu povolilo, zdálo se mu, že uslyšel hlas své ženy. Zaradoval se, vtom ho však zasáhla neuvěřitelná bolest a ztratil vědomí.“ Tovan se odmlčel a rozhlédl se kolem sebe. Všichni mu viseli na rtech. „Babička ho nakonec zachránila. Byl to nerovný boj, ale přesekala krucerem úponky, i když tím dědovi způsobila nepěkná zranění a vyrazila mu levé oko...“

Brzy nad ránem seděli strýc Persen a Rolan s nohama přes okraj, ramena jim zahřívala těžká deka. O pádu mostu už nikdo nehovořil, všichni byli unavení, ale nenacházeli v sobě sílu zvednout se a odejít domů. Svítící sykony pomalu pohasínaly a dva osadníci se začali přít o to, má-li cenu je ještě rozsvítit. Chvilí to vypadalo, že se poperou, ale pak se

rozesmáli a posílení hltém ševelínového odvaru se pustili do zpěvu:

*„Až najdeš svoji cestu,
až najdeš v duši klid,
tři slunce budou svítit
zase jako dřív.
Připij na moje zdraví
a já ti radu dám,
na tu dlouhou cestu
se nevydávej sám...“*

Rolan sebou nervózně škubl. Měl pocit, že zaslechl nějaké skřípavé, cizí hlasy. Jako by se cosi změnilo, jen nepatrně pootočilo o jediný stupínek. Polil ho studený pot. Rozhlédl se, ale viděl pouze unavené tváře sousedů, kteří se pomalu zvedali ze země a loudavým krokem se vraceli do osady, aby si poslechli láteření svých žen.

Strýc Persen se také postavil, poplácal Rolana po zádech a zmizel v ranní mlze.

Do sklizně bylo ještě daleko, a tak zřícený most na Vizurk oplakávaly hlavně děti. Staraly se o sykony zasazené na kraji sloupu a snažily se uvěřit tomu, co říkali jejich rodiče: „Most byl už starý a unavený, za pár slunců nám vyroste nový.“

Většina lidí sázela na hadisplav zasazený na místě původního mostu. Hadisplav totiž začal brzy mohutnět a zdálo se, že se po Vizurku přímo natahuje. Irven se Svottem ale věřili

strýčkovi a zalévali malou plevelnatku, která vyrůstala o kousek vedle. Nosili jí dobrotu a zpívali jí, aby se jí na okraji líbilo a spokojeně rostla.

Život Werfallu už ale nebyl jako dříve. Alespoň Rolan to tak cítil. Byl neklidný a ani práce ho už netěšila. Při splétání sítí se několikrát zamyslel tak hluboce, že jím musel Svott zatřást, aby se probral.

Co se to s tebou děje? ptal se pak pokaždé sám sebe a prohlížel si svůj zachmuřený obličej ve vyleštěné sykoně.

Strýc Persen je navštěvoval často, ale většinu času trávil s Irven a Svottem. Vyprávěl jim starodávné příběhy a Rolan vždy jakoby omylem zapomněl zavřít dveře do dílny, aby dobře slyšel. Práce ho pak bavila trochu víc, pohvizdoval si a přikyvoval, i když ty pohádky slyšel snad už tisíckrát. Připomínaly mu jeho dětství. Když zavřel oči, viděl svého otce, shrbeného nad sítěmi a s člunkem v ruce.

„Pověz nám o Ecidilu,“ žadonila právě malá Irven.

Persen dělal naoko drahoty, ale pak se pustil do vyprávění: „Na počátku věků plula po obloze Aporveru tři slunce. Ten svět je pustý, řeklo první. Ten svět je prázdný, řeklo druhé. Ten svět je mrtvý, řeklo třetí. Pak první slunce uronilo slzu a svět zahalila hustá bílá mračna. Když druhé slunce uronilo slzu, z mraků vyrostly sloupy. Nakonec uronilo slzu i třetí slunce. Slza dopadla na nejvyšší sloup a ten rozkvetl a ožil. Tak se zrodil Ecidil. Vyletěla z něho hejna sykon všech možných druhů – plevelnatky, hřídělíci, jitřinky i měchury. Sykonny se pak rozlétly a rozběhly do všech koutů světa. Slunce byla spokojená, ale ještě tu něco chybělo.“

„Maminka a tatínek,“ řekla Irven.

Persen se trpce usmál. „Aporveru ještě chyběla duše, a tak se tři slunce na jeden jediný okamžik spojila v jedno. Když jejich znásobená záře dopadla na Ecidil, zjevil se člověk.“

„Byl jsi někdy v Ecidilu, strýčku?“ zeptal se Svott. „Jaké to tam je?“

Rolan se zvedl ze stoličky a opatrně zavřel dveře. Nechtěl slyšet o místě, kde vládne řád a harmonie. O místě, kde si lidé rozumí i beze slov. Nechtěl slyšet, že jeho rodiče se tam po smrti možná setkali a čekají tam na své děti.

Proplížil se chodbou na dvůr, otevřel zadní branku a zmizel v sykonovém hájku pod Dravčím štítem. Vydrápal se až na samotný vrcholek, opřel se o kmen uschlého dýchavičníku a zavřel oči.

Odplouval kamsi za obzor, do karmínově zbarvené mlhy, z které vystupovaly sloupy života. Měly zvláštní barvy, nakláněly se a ve vzduchu byla cítit nějaká zvláštní, Rolanovi však povědomá vůně.

„Aporver je v nebezpečí,“ řekla mu maminka ve snu. Spatřil zkřivené grimasy mučených, krvavé obrazy násilí, nenávisti a zášti. Osady hořely, sloupy života se bortily a slunce se halila do oblaků mastného dýmu.

Rolan se s trhnutím probral a zmateně se rozhlédl. Hloupý sen, zabručel a vstal.

Že něco není v pořádku, se projevilo o několik nových sluncí později.

Rolan se vracel domů s tornou plnou hřídélkových kroužků, a když procházel kolem domku košíkáře Tovana,

uslyšel nářek. Nedalo mu to a nahlédl oknem dovnitř. Tovan seděl u stolu a klepal se zimnicí, až mu zuby drnčely. Jeho žena držela v zavinovačce jejich novorozenou dcerku Kaji a hlasitě vzlykala.

Rolan se zamračil a zaklepal na okno. Nebylo období zimotřasu, nechápal, co zlého se u Tovana přihodilo.

„Dobrá tři slunce,“ pozdravil. „Gazo, potřebuješ s něčím pomoci?“

Uplakaná se na něho otočila a utřela si oči hřbetem ruky. „Jsi hodný Rolane. Nevím, co se to děje. Muž nikdy nemocný nebyl a naše holčička je na to přece ještě malá. Mám o ni hrozný strach!“

Rolan doběhl na druhou stranu osady a přivedl léčitelku Irnu. Ta oba nemocné pečlivě prohmatala a pak nastrouhala několik kořenů z různých sykon do vroucí vody. Mračila se a nakonec se otočila na Gazu a pokrčila rameny: „Nemohu slíbit, že to pomůže. Potřebujeme odvar z čerstvé krasořitky.“

„Most na Vizurk ale ještě nedorostl!“ vykřikla zoufale Gaza.

Irna jen smutně pokývala hlavou a odešla.

Rolan se vrátil domů a nebyla s ním řeč. Svott pobíhal s kamarády za domem. Skákali, výskali a snažili se chytat jitřinky, které kolem nich létaly ve zběsilých smyčkách. Irven se smála a tancovala. Rolan vystrčil hlavu z okna a hrubě je okřikl. Svottovi kamarádi se rozutekli a sourozenci se na něho ukřivděně ušklíbli. Vtom dostal nápad. Z truhly po dědečkovi vyndal širokou plachtu s vybledlým vzorem, v dílně popadl několik lan a vydal se k okraji sloupu. Svott a Irven šli za ním, ale drželi se stranou a něco si mezi sebou šuškali.

Rolan k cípům plachty přivázał provaz a pak ji vyhodil přes okraj sloupu. Chvilí se bezmocně zmítala ve vzduchu, který kolem okraje proudil, a zdálo se, že Rolanův plán nespěje. Pak se v ní ale zachytila jedna měchura a plachta se zvedla k nebi. Za chvíli měl Rolan co dělat, aby lano udržel. Obmotal si ho kolem pasu a rozběhl se k okraji.

Irven si přiložila ruce na ústa a vyděšeně bratra pozorovala. Svott běžel za ním. Pak vyskočil a chvíli se zdálo, že Rolana zachytí. Ten se ale najednou vznesl a hnán příznivým větrem mířil k Vizurku. Kopal nohama a škulal lanem, aby měchuru chycenou v plachtě donutil letět tam, kam potřeboval.

Trvalo to déle než celou věčnost. Irven se Svottem stáli na okraji sloupu a se zatajeným dechem sledovali, jak měchura s jejich bratrem stoupá vzhůru a přibližuje se k Vizurku. Bylo to jako z pohádky, nikdy nic podobného neviděli a snad jen příběhy strýčka Persena se tomu mohly vyrovnat.

Asi v polovině cesty ale začala měchura ucházet a Rolanův let se proměnil v pád. Rolan zaklel a strachy zbledl. Měchura byla vyčerpaná a potřebovala najíst. Rolan sáhl do kapsy, ale neměl v ní nic, co by mohl hladové sykoně nabídnout. Poklesli o několik dalších délek stínu.

Irven stojící na samém okraji Werfallu si zakryla oči a odvrátila se.

„Já hlupák!“ vykřikl najednou Rolan a strhnul si ze zad tornu. Nervózními prsty ji otevřel, pár hřidelíkových kroužků sice vytrousil, ale pořád jich tam zbývalo dost a nebyly ještě ani moc tvrdé. Přitáhl se na laně k měchuře a nakrmil ji. Spokojeně zavrčela, začala se opět nafukovat a nabírat rychlost a výšku.